

Usnesení Soudního dvora (devátého senátu) ze dne 18. prosince 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
Székesfehérvári Törvényszék - Maďarsko) – Hochtief AG v. Fővárosi Törvényszék

(Věc C-362/18) ⁽¹⁾

(„Řízení o předběžné otázce – Veřejné zakázky – Řízení o opravném prostředku – Směrnice 89/665/EHS – Směrnice 92/13/EHS – Právo na účinnou soudní ochranu – Zásady efektivity a rovnocennosti – Návrh na obnovu řízení v případě soudních rozhodnutí porušujících unijní právo – Odpovědnost členských států za porušení unijního práva vnitrostátními soudy – Posouzení nahraditelné škody“)

(2020/C 68/16)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Székesfehérvári Törvényszék

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Hochtief AG

Žalovaný: Fővárosi Törvényszék

Výrok

- 1) Odpovědnost členského státu za škody způsobené rozhodnutím vnitrostátního soudu rozhodujícího v posledním stupni, které porušuje pravidlo unijního práva, se řídí podmínkami formulovanými Soudním dvorem zejména v bodě 51 rozsudku ze dne 30. září 2003, Köbler (C 224/01, EU:C:2003:513), aniž by přitom bylo vyloučeno, že odpovědnost tohoto státu může být založena za méně přísných podmínek na základě vnitrostátního práva. Tato odpovědnost není vyloučena tím, že dané rozhodnutí se pojí s překážkou věci pravomocně rozsouzené. V rámci uplatňování této odpovědnosti vnitrostátnímu soudu, kterému byl předložen návrh na náhradu škody, přísluší, aby s ohledem na všechny skutečnosti charakterizující dotčenou situaci posoudil, zda se soud rozhodující v posledním stupni dopustil dostatečně závažného porušení unijního práva tím, že zjevným způsobem porušil použitelné unijní právo včetně relevantní judikatury Soudního dvora. Unijní právo naopak brání pravidlu vnitrostátního práva, které v takovém případě obecně vylučuje náhradu škody, pokud se jedná o náhradu nákladů způsobených účastníkovi řízení škodným rozhodnutím vnitrostátního soudu.
- 2) Unijní právo, zejména směrnice Rady 89/665/EHS ze dne 21. prosince 1989 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/66/ES ze dne 11. prosince 2007 a směrnice Rady 92/13/EHS ze dne 25. února 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se uplatňování pravidel Společenství pro postupy při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a telekomunikací ve znění směrnice 2007/66, jakož i zásady rovnocennosti a účinnosti, musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která neumožňuje obnovu řízení, v němž soud uvedeného členského státu vydal rozsudek zakládající překážku věci pravomocně rozsouzené, kterým rozhodl o žalobě na neplatnost aktu zadavatele, aniž se zabýval otázkou, která měla být zohledněna podle dřívějšího rozsudku Soudního dvora vydaného v odpověď na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předloženou v řízení o této žalobě na neplatnost nebo podle dřívějšího rozsudku Soudního dvora vydaného v odpověď na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v jiné věci. Pokud však použitelná vnitrostátní procesní pravidla dávají vnitrostátnímu soudu možnost, aby změnil rozsudek zakládající překážku věci pravomocně rozsouzené tak, aby byl stav vzniklý v důsledku tohoto rozsudku uveden do souladu s dřívějším konečným vnitrostátním soudním rozhodnutím, o němž soud, který uvedený rozsudek vydal, i účastníci řízení, v němž byl tento rozsudek vydán, již předtím věděli, musí být tato možnost v souladu se zásadami rovnocennosti a efektivity využita za stejných podmínek tak, aby byl stav uveden do souladu s unijním právem, jak bylo vyloženo dřívějším rozsudkem Soudního dvora.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 311, 3.9.2018.